

عنوان مقاله:

بررسی ساختار معماری و مصالح بوم آورد در ساختار ابنیه سبک

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

داود مجیدی - کارشناس ارشد مرمت، مدرس دانشگاه پیام نور مرکز زنجان

فاطمه زینعلی - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

خلاصه مقاله:

از زمانی که بشر توانست بر مصائب یکجا نشینی فائق آید مسائلی همانند حفظ حریم شخصی و جمعی، امنیت و همچنان مصالح مصرفی از جمله مشکلات اصلی بشر به شمار می رفته. حراست از جان و ترس از دشمنان آنرا مجبور کرد تا با استفاده از در دستری ترین مصالح سرپناهی برای خود ایجاد کند که پاسخگوی نیازهای اولیه خود باشد به راستی کدام دیدگاه باعث شد تا بشر نوع مصالح خود را انتخاب کند؟ پاسخ این سوال هر چه که باشد یک نتیجه دارد، خانه های بومی چه سبک باشد و چه سنگین با مصالح بوم آورد و هماهنگ با محیط اطراف ایجاد شده معماری بومی در برخی مناطق برای انطباق با شرایطی محیطی و اقلیمی بعنوان معماری کپری شناخته می شود و بر خلاف آن در کویر برای گریز از شرایط نامناسب محیط در لاک خود فرورفته و تبدیل به معماری بومی خشتی می گردد و بر خلاف آن در کوهستان برای فراز از طبیعت خشن و زنده ماندن در این طبیعت گرایشی از معماری سنگی و خشتی دارد. اساس فلسفه موجود در ساخت ابنیه سبک، کاهش هزینه های مربوط به ساختمان و پرهیز از حمل و نقل بی مورد است؛ لذا معمار بومی در هر منطقه از مصالحی استفاده می کرده که بیشتر و ارزان تر در اختیارش باشد، مقاله پیش رو از نوع پژوهش های توصیفی- کاربردی بوده و تلاش دارد با تجزیه و تحلیل ویژگی های خاص ابنیه سبک آنرا مورد مطالعه قرار دهد بستر تحقیقاتی این پژوهش مطالعات کتابخانه ای و بازدید میدانی می باشد در انتها پژوهشگر با توجه به یافته ها بدین نتیجه می رسد که بناهای سبک در صورت انطباق با نیازهای معماری امروز می تواند راهکار مناسبی برای ایجاد سبک معماری همساز با فرهنگ بومی باشد.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، ابنیه سبک، مصالح بوم آورد، معماری طبیعت گرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/294741>

